

Droomplek

Reina Crispijn

Hij weet zeker dat Katja en hij voor elkaar gemaakt zijn. Dat benauwt haar zo, dat ze besluit te vertrekken naar een plek waar ze denkt veilig te zijn.

Reina Crispijn

DROOMPLEK

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Hoofdstuk 1

Katja Petterson had genoeg gedanst en glipte weg tussen de mensen. Even later verliet ze het enorme terras, dat voor deze gelegenheid omgetoverd was in een dansvloer, en liep via een brede trap de tuin in, die met de grote hoeveelheid struiken, bomen en perken meer op een park leek. Ook hier waren kosten noch moeite gespaard om het feest ter ere van Willemijn Wenkenbach nog meer glans te geven. Slingers van lichtjes waren tussen de bomen gespannen. Hier en daar waren uitnodigende zitjes gemaakt voor de mensen die genoeg hadden van het dansen of zich gewoon even wilden terugtrekken.

Die middag had Katja de buluitreiking bijgewoond van haar vriendin in het Academiegebouw van de Universiteit Utrecht en dat was vermoeiend genoeg geweest. Ze liep over de paden naar het achterste deel van de reusachtige tuin die eindigde in een L-vormige steiger aan de Loosdrechtse plassen. Het luxueuze jacht van de familie Wenkenbach deinde zacht heen en weer op het water. De lichtjes van de landhuizen en van de boten, die in de kleine privéhavens lagen, zorgden voor een slinger van bijna feestelijk versierde oevers. Een goudkleurige maan stond als een enorme buitenlamp te glanzen tegen een nachtblauwe hemel en goot een brede lichtbaan over het zacht golvende water.

Ze schopte haar hooggehakte sandaaltjes uit, ging op de houten planken van de steiger zitten en plooid voorzichtig haar jurk om zich heen. Ze had hem, na een tip van Willemijn, gevonden in een winkel voor tweedehands feestkleding. De jurk kostte een fractie

van de oorspronkelijke prijs, had de verkoopster gezegd. Ze had het meteen geloofd gezien de ongelooflijke hoge kwaliteit.

Katja keek dromerig naar het vrolijk voortkabbellende water. Kleine lichtsprankels van de maan dansten over de rimpelingen. Haar gedachten dreven weg naar de tijd waarin haar grootmoeder nog leefde. Oma Catherine verzon altijd de mooiste verhalen, vooral over de volle, gouden maan. ‘Vroeger dachten mensen werkelijk dat je bij volle maan zomaar kon veranderen in een weerwolf, maar da’s natuurlijk malligheid, gewoon bangmakerij. Er kunnen echter af en toe wel rare dingen gebeuren bij volle maan. Weet je dat er vooral dan heel veel baby’s geboren worden? Echt bewezen, hoor! En sommige vrouwen raken zo in de war dat ze allerlei gekke dingen uithalen. Ze lopen een winkel in en stelen gewoon make-upspullen of zoiets. Dat móéten ze doen.’

‘Moeten?’ had Katja verbaasd gevraagd.

‘Jazeker, de volle maan drijft ze daartoe.’ De woorden hadden een licht dreigende klank. ‘O, o, die volle maan... die heeft wat op zijn geweten, vooral als-ie van goud is. Nee kind, dat wil je niet weten.’ Maar dat wilde Katja nu juist wel.

‘Wat doet die maan dan, oma?’

‘Als de maan helemaal rond en goud is, trekt-ie water aan. Vraag me niet hoe dat kan, maar het is zo. De mensen bestaan ook voor tachtig procent uit water, dus die voelen ook dat die maan aan hen trekt.’

‘Dat heb ik nou nog nooit gevoeld.’

‘Ach, niet iedereen heeft er last van, maar wacht tot je iets ouder bent, dan merk je het vanzelf wel. Vrouwen hebben er het meeste last van, maar vlak de mannen ook niet uit. De meeste mensen veranderen zomaar. Ze worden vreemder, overmoediger en durven zelfs bijvoorbeeld de man of vrouw van hun dromen ten huwelijk te vragen.’

‘Is daar dan zoveel moed voor nodig?’

‘Zeker. Kijk, als je iemand ten huwelijk vraagt, loop je de kans om afgewezen te worden en dat wil niemand.’

Het was even stil gebleven.

‘En als twee vrouwen tegelijk die man vragen, dat kan toch?’ had Katja nadenkend gevraagd.

‘Tja, dan heb je een probleempje, lieverd. Kom, we moesten maar eens een kop thee drinken.’

Met dat laatste zinnetje sloot haar grootmoeder meestal een discussie af als die problemen dreigde op te leveren.

In de verte begon de muziekband weer te spelen. Soms betreurde Katja het dat ze niet wat meer leek op die andere vriendinnen van Willemijn, zo vol zelfvertrouwen. Zonder enige schaamte konden ze zich overgeven aan het dansen en aan de muziek. Die jonge vrouwen hadden totaal geen last van remmingen. Had zij maar iets van hun uitbundige, zelfverzekerde levenslust. Bij hen vergeleken was Katja een saaie huismus. Kon ze nu maar wegsluipen naar de logeerkamer, maar ze wist dat dat onmogelijk was. Het leek wel of Willemijn ogen en oren aan alle kanten bezat en ze zou het ogenblikkelijk doorhebben als Katja het feest wilde verlaten. Willemijn wilde dat niet en zou teleurgesteld zijn. Katja was nu eenmaal haar hartsvriendin vanaf groep één van de basisschool. Nee, ze moest dit gedoe uitzitten tot het bittere eind.

De muziek dreunde over de tuinen en leek deze nacht wel extra hard. Kwam dat soms ook door de volle maan? Wat een verschil met de plechtige sfeer van vanmiddag in het Academieggebouw. Ze was diep onder de indruk geweest van de enorme zaal met de hoge wanden die behangen waren met schilderijen van beroemde professoren en wetenschappers en ze had zich heel klein gevoeld bij zoveel kennis.

‘Kind, als die mannen ’s avonds naar bed gaan, dan blijft er van al die gewichtigheid niets over,’ zou haar grootmoeder gezegd hebben. ‘Staan ze daar in hun hemd en met sokken aan te zoeken naar hun

gestreepte pyjama. Het zijn heel gewone mensen alleen met een beetje meer hersens. Zij kunnen weer niet wat jij kunt: mensen blij maken met een prachtige bos bloemen. Ik word tenminste altijd heel opgewekt als ik bloemen zie en vooral ruik.’

Dat kon haar grootmoeder nu wel beweren, maar dat gevoel van kleinheid was gebleven.

Het klotsen van het water tegen de steiger en het schip veroorzaakte een slaperig gevoel. Als het aan haar lag, bleef ze hier uren zitten, maar dat kon nu eenmaal niet, ze moest straks weer terug. Nog even stelde ze de terugkeer naar het feest uit. Daarna trok ze haar chique sandalen, die ze speciaal voor deze gelegenheid had gekocht, weer aan en stond op. Langzaam wandelde ze terug door een laantje met aan weerszijden bolvormig opgeschoren boompjes waartussen slingers met lampjes waren gespannen, die zacht heen en weer bewogen in de zoele nachtwind. Plotseling hoorde ze voetstappen naderen en een stem zei: ‘Hallo, weer een beetje bijgekomen van het lawaai?’

Katja stond stil en draaide zich om. Een slanke man kwam dichterbij. Hij had een lang, glad geschoren gezicht met een kort, donker kapsel, droeg een randloze bril met gekleurd glas en hoewel hij een modern, jeugdig aandoend pak aanhad, zag hij er een beetje tijdloos uit. Door het schemerduister en de gekleurde glazen van zijn bril kon ze de kleur van zijn ogen niet ontdekken.

Toen hij bij haar was gekomen, stak hij zijn hand uit: ‘Ik zag je zitten op de steiger. Ewald Illy,’ stelde hij zich voor.

‘Katja.’ De jonge vrouw greep zijn hand.

‘Katja hoe?’

‘Petterson... Katja Petterson.’

‘Dat klinkt Scandinavisch.’

‘Mijn vader kwam uit Denemarken.’

‘Kwam? Leeft hij soms niet meer?’

Nee, nu niet praten over haar vader, dacht Katja. Daar werd ze

alleen maar ongelukkig van.

‘Sorry, vergeet mijn vraag maar,’ zei de man vlug toen hij de afstandelijke trek op haar gezicht zag verschijnen.

Katja wandelde verder, terwijl de man naast haar kwam lopen.

‘Zullen we daar even gaan zitten?’ Ewald wees op een zitje tussen een paar rozenstruiken. ‘Of wil je liever weer dansen?’ voegde hij eraan toe.

Katja schudde haar hoofd.

‘Dat idee kreeg ik al.’ Voldoening klonk door in zijn stem.

‘Hoezo?’ Katja keek hem vragend aan.

‘Ik zag je bij het water en dat je je schoentjes had uitgetrokken en ik dacht: die is vast moe. Had ik gelijk?’

Katja glimlachte licht maar ook een beetje onbehaaglijk. Waar had die man gezeten en hoelang had hij haar bespied?

‘Daarom dacht ik: laat ik haar maar niet storen. Dat meisje wil vast even tot zichzelf komen.’

Meiske, dacht Katja, wat vreselijk ouderwets. Alleen oudere mensen gebruikten dit woord nog. Wat een vreemde man was dit. Was hij een vriend van Willemijn? Nee, beslist niet. Ze onderdrukte snel een glimlach. Een vriend van de familie dan of een relatie van Willemijns vader? Misschien een buurman? Willemijn had verteld dat haar vader zo blij en trots was geweest vanwege het behalen van haar bul dat hij ook de hele buurt had uitgenodigd om het feest mee te vieren.

‘Zal ik iets te drinken halen voor je?’ vroeg hij.

Maar voordat Katja kon antwoorden, verscheen er een serveerster vanaf het pad die op hen toe kwam lopen en vroeg of ze iets wilden drinken. De vrouw nam de bestelling op en verdween weer.

‘Ik ga ervan uit dat je een vriendin van Willemijn bent,’ begon Ewald weer het gesprek.

Katja knikte.

‘Wat studeer je of heb je je studie al afgerond?’

‘Ik heb niet gestudeerd, tenminste... Ik heb een opleiding gevolgd voor bloemiste.’

Verrast keek hij haar aan. ‘Bloemiste? Zo... interessant. Ik dacht...’

‘Jij dacht dat iedereen die hier is, op de universiteit is geweest,’ merkte Katja op.

‘Ja, eigenlijk wel,’ gaf hij toe. ‘Niet dat het hindert, hoor. Iemand die niet heeft gestudeerd is in mijn ogen echt niet minder waard. Alleen... Ik bedoel...’ Hij raakte een beetje verward in zijn eigen woorden.

Katja keek hem aan en zag zijn ongemakkelijkheid. ‘Ben jij familie of een vriend van Willemijn?’ veranderde ze snel van onderwerp.

‘Nee, nee, nee, geen vriend, ik ben de buurman van de familie. Ik woon twee huizen verderop.’

Het bleef even stil. De harde muziek had plaatsgemaakt voor slow dance music waardoor de sfeer iets sprookjesachtigs kreeg. De slingers met lichtjes, de bedwelmende geur van bloemen, het maanlicht dat nu gezeefd tussen de bomen viel...

Even later kwam de serveerster terug met de bestelling. Toen ze weer verdween, zei Ewald: ‘Ik heb gestudeerd aan Oxford University, maar toen mijn vader overleed, heb ik het bedrijf overgenomen, The Richman’s Taste.’ Hij wachtte even en keek Katja afwachtend aan, die net een slokje nam van haar perencider. Kennelijk verwachtte hij dat ze zou reageren.

‘Zegt de naam je niets?’ vroeg hij toen.

Katja schudde ontkennend haar hoofd.

‘Helemaal niets?’ Teleurstelling klonk door in zijn stem.

‘Nee.’

‘Nou ja, zo vreemd is het eigenlijk niet dat je nooit in een van de zaken bent geweest of dat je er nooit iets over gehoord hebt, want het is per slot van rekening een lifestylewinkel voor welgestelde mensen.’

Daar kon ze het mee doen, dacht Katja een beetje verbluft. The Richman’s Taste was geen winkel voor armoedzaaiers. Een arme

bloemiste had daar niets te zoeken. Wat een botte opmerking.

‘We verkopen parfums, accessoires als tassen en handschoenen en bijzondere sieraden, die soms in opdracht van de klanten worden gemaakt. En dan natuurlijk de specialiteiten op woongebied,’ ging Ewald verder, niet gehinderd door enige vorm van fijngevoeligheid. ‘Zou je het leuk vinden om eens een kijkje in zo’n winkel te nemen? We kunnen meteen wel een afspraak maken. Of heb je een vriendje?’

‘Nee, ik heb geen vriendje, maar ik kan geen afspraak met je maken. Ik heb geen agenda bij me,’ merkte Katja vlug op. ‘Voorlopig komt ook er niets van. De zomermaanden zijn druk voor een bloemiste.’

‘Hoezo? Iedereen gaat toch met vakantie?’

‘Heel veel mensen trouwen in de zomer, omdat ze dan rekenen op zonnig weer. Er moeten dus veel bruidsboeketten en corsages gemaakt worden,’ legde Katja uit.

‘O, daar had ik inderdaad niet aan gedacht. Maar er zal toch ongetwijfeld wel een vrije dag tussen zitten,’ hield Ewald vol.

Katja schudde beslist haar hoofd.

Ewald zag in dat Katja niet van plan was om te zwichten voor aandrang. Vreemd, dat overkwam hem niet gauw. Meestal gingen de mensen overstag als hij iets wilde.

‘Je ziet er helemaal niet zo Scandinavisch uit, met uitzondering natuurlijk van je haar,’ switchte hij snel naar een ander onderwerp. ‘Mensen uit de Scandinavische landen zijn allemaal van die lange mensen. Is je moeder soms klein, want ik ga ervan uit dat jouw vader vrij lang moet zijn.’

Weer haar vader. Wat wilde die man veel weten.

‘Mijn moeder heeft een normale lengte en mijn vader...’ Ze stopte. Haar vader was in haar ogen altijd een reus geweest, maar dat kwam omdat zij toen nog zo klein was. Hij was vertrokken toen zij net vier was geworden. Nog altijd veroorzaakte dat gemis van haar vader een schrijnend gevoel. Je kon van je vrouw scheiden, maar toch niet

van je kind? Ze had nooit meer iets van hem gehoord.

‘Ik raak een gevoelige plek, zie ik,’ merkte Ewald op toen hij haar gezicht zag. ‘Dat was niet mijn bedoeling, sorry.’

Katja stond op. ‘Zullen we maar weer naar het feest gaan?’ stelde ze voor. Zonder verder nog een woord te zeggen, stond ze op en liep ze weg.

‘Nu al? En het was zo gezellig. Je bent toch niet boos?’ Ewald haastte zich naar haar toe en greep haar bij de arm.

‘Ik ben niet boos, echt niet. Jij kon ook niet weten...’ Ze stopte even. ‘Wil je me alsjeblieft loslaten?’ ging ze toen verder.

Hij liet haar onmiddellijk los. ‘Hoe kan ik het goedmaken, want ik zie dat je boos bent,’ zei hij schuld bewust.

Ze kreeg een beetje met hem te doen. Die man bedoelde het vast goed. ‘Ik ben echt niet boos,’ reageerde ze.

‘Zou je dan met mij een keer uit eten willen gaan? Alleen maar om het goed te maken, hoor,’ zei hij vlug.

Katja aarzelde even.

‘Kan ik je telefoonnummer krijgen? Dan bel ik je morgen of overmorgen op voor een afspraak.’ Hij tastte in zijn zak naar zijn smartphone.

De muziek was gestopt. Plotseling klonk er een luid gesis.

‘Kijk!’ Katja wees naar de lucht waar een vuurpijl uiteenspatte in een fontein van fel gekleurde sterretjes. ‘Vuurwerk!’

‘Ja... mooi... maar...’ Ewald keek wat verward omhoog.

De ene na de andere vuurpijl werd met veel lawaai en gesis afgeschoten, zodat de blauwe nachthemel veel weg had van een kleurig kersttapijt.

Katja liep haastig verder in de richting van het feest.

‘Wacht nou even. Je telefoonnummer!’ hoorde ze Ewald roepen.

‘Ik dacht het niet,’ mompelde Katja. Ze vond Ewald aardig, maar niet aardig genoeg om hem haar telefoonnummer te geven. Met vlugge stappen wurmde ze zich door de toegestroomde feestvierders

heen. Dat was weer een voordeel van haar geringe lengte, mensen maakten vaak heel snel plaats voor haar. Op de drempel van het terras en de grote serre van het landhuis bleef ze staan. ‘Saved by the bell,’ mompelde ze opgelucht. Ze was wel wat onbeleefd geweest, vond ze, maar ze vond Ewald opdringerig en daar hield ze niet van. Ze wachtte tot het vuurwerk afgelopen was. Het werd zeker beschouwd als afsluiting van het feest, want weldra begonnen de eerste bezoekers te vertrekken.

Katja keek zoekend om zich heen. Waar was Willemijn? Ze had haar al een hele tijd niet gezien. Het terras werd leger. Ze kon beter naar binnen gaan, want ze had geen zin om Ewald Illy nog te ontmoeten en ze was moe. Gelukkig hoefde ze morgenmiddag pas weer aan het werk te gaan, omdat ze de ochtend vrij had genomen. Ze verliet het terras en ging naar haar kamer.

Katja werd wakker doordat iemand haar naam noemde. Heel langzaam kwam ze tot bewustzijn. Had iemand haar werkelijk geroepen of had ze in een droom haar naam gehoord?

‘Katja... Katja, slaap je?’ klonk een dringende fluisterstem.

Katja kwam slaapdrongen overeind. Met halfdichte ogen keek ze het halfdonker in en knipte op de tast de schemerlamp op het nachtkastje aan. ‘Willemijn? Wat is er en hoe laat is het?’ vroeg ze wazig.

‘Het is kwart over drie, Kat,’ zei Willemijn die naar het bed liep en zich voorzichtig op het voeteneind liet zakken. ‘Sorry voor het wakker maken, maar ik moet het iemand vertellen en pap en mam kan ik moeilijk wakker maken. Die lieverds waren werkelijk uitgeteld door de feestdrukte.’

‘Is er soms iets ergs gebeurd?’

‘Nee, juist helemaal niet. Hij heeft me gevraagd, Kat. Stel je voor, eindelijk heeft Tijmen me gevraagd. Ik dacht werkelijk dat het er nooit van zou komen, maar vanavond heeft hij het dan toch gedaan.’ Willemijn zuchtte diep van verrukking.

‘De gouden maan,’ merkte Katja nog steeds met slaperige stem op.

‘Gouden maan? Waar heb je het over? Ben je wel goed wakker?’

‘Ik ben hartstikke wakker.’ Katja zweeg. Nou moest ze even haar gedachten ordenen. ‘Als de volle maan in een gouden maan verandert – en dat was vannacht het geval – gebeuren er de meest wonderlijke dingen,’ sprak ze langzaam, zoekend naar woorden, terwijl ze af en toe gaapte. ‘Mensen durven dan iets wat ze anders nooit zouden durven.’

‘Hoe kom je aan die onzin?’ Willemijn keek haar vriendin aan alsof ze niet goed snik was.

‘Moet je niet zeggen, het is echt geen onzin. Oma Catherine heeft me de vreemdste verhalen verteld over de gouden maan.’

‘O, jouw grootmoeder. Nou, Kat, die hing van sprookjes en wonderlijke verhalen aan elkaar en dit is echt zo’n sprookje.’

‘Moet je niet zeggen. De invloed van de maan op de aarde is groot, vooral als hij vol is,’ hield Katja vol. ‘Ik heb het eens nagelezen. Zelfs geleerden zeggen dat de invloed van de maan werkelijk bestaat en...

‘Nou ja, whatever,’ onderbrak Willemijn haar ongeduldig. ‘Wat kan mij die maan nu schelen, Kat. Tijmen heeft me gevraagd en daar draait het om.’

‘Dat heeft lang geduurd. Waarom heeft hij je nu pas gevraagd?’

‘Hij durfde niet.’

Katja schoot in de lach. Tijmen Warringa en niet durven. ‘Waarom niet?’ vroeg ze.

‘Hij vond me te knap en hij dacht dat ik verwend was, omdat pap zo vreselijk rijk is. Tot vanavond. Hij zag dat Rogier Willemsen nogal met me flirtte en dat maakte hem opeens jaloers en boos, want hij was bang dat ik op de toenaderingspogingen zou ingaan. Toen heeft hij me onmiddellijk gevraagd. Zo romantisch. We hebben uren gepraat op de boot. Tijmen is zo heerlijk ouderwets. Wist je dat hij morgen werkelijk paps om mijn hand gaat vragen? En we gaan al heel snel trouwen.’

‘Maar je wilt toch eerst wel werken?’ vroeg Katja verbaasd.

‘Jawel, maar dat vind ik niet meer zo belangrijk. De relatie tussen Tijmen en mij komt nu op de eerste plaats. En we willen kinderen.’

Was dit Willemijn die de zelfstandigheid van vrouwen altijd zo belangrijk vond, vroeg Katja zich verbijsterd af. Haar grootmoeder had gelijk: bij volle maan hadden veel mensen hun emoties niet onder controle. Dan deed je de vreemdste dingen en maakte je de meest onbegrijpelijke en onverwachte opmerkingen. Over twee dagen zou de invloed van de maan verdwenen zijn en kreeg Willemijn vast haar gezonde verstand weer terug. Zeker weten dat Tijmen geschokt zou reageren.

‘Maar nu jij, heb je je een beetje vermaakt? Ik heb je een hele tijd gemist, waar zat je?’ sneed Willemijn door haar gedachten heen.

‘Ik heb eerst een tijd gedanst, maar omdat ik moe was, ben ik naar jullie steiger gegaan en daar heb ik een behoorlijke tijd gezeten. Het was zo mooi. Jullie wonen hier zo prachtig: de geweldige tuin, het water met daarboven die schitterende sterrenhemel.’

Willemijn keek haar vriendin onderzoekend aan. Als Katja zo begon met lariekoek over de tuin en het water, dan wilde ze iets niet vertellen.

‘Ja, ja, dat weet ik zo langzamerhand wel en voor de duidelijkheid: die sterrenhemel hebben we cadeau gekregen. Maar dat bedoelde ik niet. Je hebt toch wel iemand ontmoet? Ik zag je dansen met een paar van mijn vrienden en ik merkte dat je in de prijzen viel, want je zag er ook beeldschoon uit. Of heb je daar alleen gezeten?’

Katja zweeg even. ‘Nee... ja... Er was wel iemand, maar er valt verder niets te vertellen.’

‘O, nu wordt het interessant. Je zat daar dus met iemand.’

‘Welnee, ik zat daar in mijn eentje. Pas daarna...’ Katja schudde haar hoofd en haalde gelijk haar schouders op.

‘Daarna?’ drong Willemijn nieuwsgierig aan. ‘Kom op, Kat, je kunt mij alles vertellen.’

‘Maar er valt niets te vertellen. Ik ontmoette alleen jullie buurman, Ewald Illy.’

‘Ewald? Werkelijk? Kwam die zomaar naar je toe? Dat mag in de krant. Ewald is de meest onbenaderbare man die ik ken. Dus hij begon zomaar een gesprekje met jou? Weet je wel dat hij eigenaar is van de winkelketen The Richman’s taste?’

‘Dat vertelde hij me inderdaad.’

‘What a catch!’

‘Doe niet zo raar. Het is best een aardige man, maar verder helemaal niets. Ik vond hem wat nieuwsgierig en af en toe bot. Hij is erg van zichzelf overtuigd. Eerlijk gezegd: ik vond hem een beetje vreemd.’

‘Hoezo?’

Katja zuchtte even. Hoe moest ze dat nu uitleggen?

‘Kat, hij is juist heel aardig, hoor. Al vind je hem apart of vreemd, ik zou nog even goed nadenken voordat je hem afwijst. Hij is ontzettend rijk. Er zijn al heel wat meiden die achter hem aan hebben gezeten, maar hij wimpelde ze allemaal af.’

‘Maar ik hoef hem niet af te wijzen, want hij heeft me niet eens gevraagd.’

‘Ook niet om met hem uit te gaan?’

‘Jawel, maar ik heb gezegd dat ik daar geen tijd voor heb. Er komen zoveel trouwerijen aan.’

‘Stommerd. Nou zie je hem dus nooit meer.’

‘Als het aan mij ligt, nee. Ik voel helemaal niets voor hem.’

‘Maar dat kan toch komen? Hij is echt aardig, hoor. Paps wilde zelfs dat het iets zou worden tussen Ewald en mij, maar...’

‘Jij wilde hém niet en hij wilde jou niet,’ constateerde Katja. ‘En nu verwijt je mij dat ik hem niet wil. Jij hebt toch ook gewacht tot Tijmen je eindelijk vroeg? Ik wil alleen een relatie met iemand op wie ik verliefd word en van wie ik houd. Dat geld kan me gestolen worden.’

Het bleef even stil. Toen vroeg Willemijn: ‘En je telefoonnummer?’

‘Wat is daarmee?’

‘Vroeg hij daar niet om?’

‘Jawel.’

‘En?’

‘Dat heb ik niet gegeven. Zullen we het over iets anders hebben?’

‘Nee, Kat, het wordt tijd dat je voor jezelf opkomt en niet langer bij je moeder blijft wonen.’

‘Weet je hoelang de wachtlijst voor een woning in Utrecht is? Het duurt jaren voordat je in aanmerking komt voor een huis.’

‘Dan verhuis je maar naar een plaats in de buurt.’

‘Daar is ook woningnood. En ik heb hier mijn werk. De baantjes voor bloemisten liggen niet voor het oprapen.’

‘Ach kind, als je met Ewald trouwt, heb je genoeg geld om zelf een bloemenzaak te beginnen en...’

‘Hou op. Willemijn, ik pieker er niet over. Ik trouw niet om geld, alleen maar uit liefde.’

‘Maar het wordt echt tijd dat je een eigen leven krijgt met wat meer afleiding en plezier. Je komt nauwelijks onder de mensen. Ik weet wel dat je jouw werk leuk vindt, maar er is meer in dit leven. Wat doe je ’s avonds? Thuiszitten? Televisiekijken?’

‘Dan studeer ik Deens. Als ik genoeg geld heb, ga ik mijn vader zoeken. Ik wil weten waarom hij weggegaan is en waarom hij nooit meer naar mij omgekeken heeft.’

‘Maar je bent nú toch jong? Dit is de tijd om van het leven te genieten.’

‘Nee, ik wil eerst mijn vader vinden. Ik wil niet wachten tot later.’

‘Dan moet je het zelf maar weten. Maar nogmaals, denk heel goed na over wat je weggooit,’ zei Willemijn waarschuwend.

‘Ik gooi niets weg omdat er niets is en er ook waarschijnlijk niets komt.’

‘We praten morgen wel verder,’ zei Willemijn. ‘Ik val om van de slaap.’

‘Wat dacht je van mij?’ vroeg Katja en ze knipte het licht uit.

‘Ik heb haar gevonden, mama,’ zei Ewald. ‘Eindelijk.’

Constance Illy trok heel even haar wenkbrauwen op, maar ging toen gewoon verder met het inschenken van de thee in de porseleinen kopjes van Royal Doulton. ‘Haar?’ vroeg ze toen.

‘O, mam, je weet best wie ik bedoel met haar. Háár... de vrouw op wie ik jaren gewacht heb,’ reageerde Ewald een beetje geagiteerd.

‘Waar en wanneer heb je haar gevonden?’ vroeg zijn moeder.

‘Eergisteren op een feest van de buren, de familie Wenkenbach. Willemijn, de dochter die rechten studeerde, had ’s middags haar bul behaald. Bijna de hele buurt was aanwezig. Ik had er eerst totaal geen zin in, maar voor de beleefdheid ben ik toch maar gegaan en toen zag ik haar. Zo klein, zo lieflijk, zo... zo... Ik werd overvallen door een emotie die ik niet kende.’

‘Alsof je door de bliksem getroffen werd, zoiets?’ vroeg Constance.

‘Nee, dat gevoel is veel te gewelddadig. Dat past niet bij haar. Nee, ze was meer een droombeeld. Ik dacht dat ik alleen maar van zo’n vrouw kon dromen, maar ze blijkt toch te bestaan. Had jij dat gevoel ook toen je papa voor het eerst ontmoette?’

‘Nou... nee. Ik vond je vader leuk, maar de verliefdheid en liefde kwamen pas later.’

Dat overweldigende, verliefde gevoel was eerder aanwezig geweest bij haar man Maxim, die stormachtig verliefd op haar werd bij de eerste ontmoeting. Constance had de boot wat afgehouden omdat hij zo dominant haar leven introk. Later kwam toch de liefde, maar nooit had ze op dezelfde manier gehouden van hem zoals hij van haar.

‘Hoe heet ze, hoe ziet ze eruit en wat doet ze?’ informeerde ze nu toch wel nieuwsgierig geworden.

‘Ik weet nog niet waar ze woont, want zo lang hebben we niet met elkaar gepraat, maar ze heet Katja Petterson. Haar familie, tenminste haar vader, is afkomstig uit Scandinavië. Ze is klein, tener, ze heeft een fijn gezichtje met sluike, blond, halflang haar en ze droeg een prachtige jurk... heel stijlvol. Geen diep uitgesneden halzen en ander ordinaar gedoe, alleen haar armen waren bloot. Alles is even sierlijk aan haar. Mam, ze past precies bij ons. Katja is ingetogen, ze haat lawaai, want ze sloop heel stilletjes weg van het feest. Die muziekbandspeelde zo’n gruwelijke herrie dat je er horendol van werd. Ik zag haar wegglijpen en ben haar onmiddellijk achternagegaan. Ze was moe en ze wilde alleen zijn, dat kon ik heel goed zien. Ze trok haar schoentjes uit en ging op de steiger zitten aan het einde van de tuin. De maan scheen en deed haar haren oplichten als gouddraad.

‘Zoals Rapunzel.’

‘Rapunzel? Mammie, over wie heb je het in vredesnaam? Rapunzel? Wie is dat?’ vroeg Ewald ineens humeurig.

‘Ach jongen, dat is een sprookjesfiguur. Ze zat in een toren en had heel lang, goudblond haar dat zo sterk was dat haar geliefde erlangs naar boven kon klimmen. Het leek even of jij het over een sprookjesfiguur had.’

‘Nou je het zegt... Katja heeft iets... hoe zal ik het noemen... iets mysterieus... iets bovenaards...’ merkte Ewald op. Zijn goede humeur was weer teruggekeerd.

‘En wat doet dat meisje? Heeft ze gestudeerd en waarin?’

‘Ze heeft niet gestudeerd, ze is een bloemiste.’

‘Bloemiste? Maar...’

‘Ja, ik weet wat je wilt zeggen: een bloemiste past niet in onze familie, maar geloof me, ik weet waar ik aan begin. Zo gauw we een relatie hebben, komt ze een tijdje bij jou wonen, tenminste als jij dat wilt, maar dat wil je, want je zou me daarmee heel gelukkig maken. Jij brengt haar dan alles bij wat ze nodig heeft om mijn vrouw te zijn. Ik weet zeker dat jij net zo dol op haar wordt als ik. Ze lijkt

niet op die vreselijke feministes met hun grote monden. Katja is zo bescheiden en beschaafd en vast bereid om alles van jou te leren.’

‘Maar wil dat meisje dan ook een relatie met jou? Hoelang ken je haar nu, een halfuur, en je denkt haar nu al te kennen? Je vertelde me zojuist dat je maar heel kort met haar gesproken hebt. Ben je niet wat erg voorbarig?’ bracht Constance ertegen in.

‘Ik heb haar inderdaad heel kort meegemaakt, maar ik weet helemaal waar ik aan toe ben. Jij kent me toch? Ik heb de mensen heel snel door. En ze is typisch een vrouw die bescherming nodig heeft en daar ga ik voor zorgen,’ zei hij heel beslist.

‘En als ze dat nu niet wil?’

‘Dan zorg ik ervoor dat ze wel wil.’ Even dacht hij terug aan het vuurwerk dat ineens losbarstte en dat Katja wegglipte. Een moment was hij boos geworden, een moment maar, maar dadelijk erna begreep hij waarom ze dat deed. Ze wilde natuurlijk het vuurwerk vanaf het terras meemaken, omdat het hoger lag en zij vrij klein was. Hij wilde haar achternagaan, maar dat was niet gelukt. De mensen stonden zo dicht op elkaar gepakt, dat zijn pogingen mislukten. Toen hij later het terras bereikte, was ze al weg. Heel jammer. Toch werd Katja Petterson daardoor dubbel begeerlijk voor hem. Zijn rijkdom had totaal geen indruk op haar gemaakt. Heel verfrissend.

Constance maakte zich zorgen. Ze kende haar zoon. Als hij iets wilde, was hij niet van dat plan af te brengen. Met stevige, soms harde hand leidde hij de kleine, exclusieve winkelketen The Richman’s Taste. Heel zorgvuldig koos hij zelf het personeel uit en hield nauwlettend het collectiebestand in de gaten. Geen ondoordachte aankopen, maar alleen de juiste artikelen werden ingekocht. Hij betaalde zijn mensen goed, maar hij verlangde dan ook het uiterste van ze. Ewald wist altijd precies wat hij wilde. Dat herinnerde ze zich nog van de tijd toen hij nog heel klein was. Wat hij in zijn kleine hoofd had, had hij niet in zijn kontje en hij ging dwars door

roeien en ruiten om zijn doel te bereiken. Geen makkelijk jongetje.

‘En haar familie? Woont ze nog bij haar ouders in en wat doet haar vader voor de kost?’

‘Dat weet ik nog niet, maar toen ik iets over hem vroeg, kreeg haar gezicht zo’n afwerende uitdrukking, dat ik er niet verder op doorging. Waarschijnlijk zijn haar ouders gescheiden, maar daar kom ik binnenkort wel achter.’

‘Heb je nog iets met haar afgesproken?’

‘Nee, ze heeft het op dit moment erg druk met trouwerijen. Bruidsboeketten, corsages en dat soort spul. Dat hoeft ze gelukkig binnenkort niet meer te doen, want dan krijgt ze een heel ander leven.’

‘Misschien vindt ze dat werken met bloemen wel heel erg leuk,’ merkte zijn moeder voorzichtig op.

‘Er zijn genoeg andere dingen die ze vast leuker vindt. En ze krijgt van mij de vrije hand om de tuin helemaal opnieuw in te richten. Ik denk dat we met zijn drietjes een heel ander en gelukkig leven krijgen.’

‘Ewald, loop je niet wat te vlug van stapel?’

‘Vlug? Als je weet dat je voor elkaar gemaakt bent?’ reageerde Ewald vol overtuiging.

Zijn moeder werd echter overvallen door grote twijfel. Kon ze haar zoon nu maar aan het verstand brengen dat hij vooral voorzichtig moest zijn met dat meisje, maar Ewald was zo vreselijk eigenwijs. Kon ze die Katja maar waarschuwen.

Aan de andere kant: ze gunde haar zoon zoveel geluk. Als die jonge vrouw inderdaad voor hem bedoeld was... Ze hoopte het maar.

Als Katja op een feest de rijke Ewald ontmoet, kan ze nog niet vermoeden dat hij haar leven heel moeilijk zal gaan maken. Hij is op slag verliefd en ontwikkelt een obsessie voor Katja. Zij moet echter niets van hem weten. Ten einde raad besluit ze de feestdagen door te brengen op Schiermonnikoog. Onderweg hoort ze van het eiland Trellingerland. Dát moet pas een goede plek zijn. Ze verandert haar reisdoel, en door deze ene keuze verandert haar hele leven. Ze krijgt een baan als serveerster in een restaurant waar een paar keer per week een mysterieuze man komt dineren. Net als haar leven ten goede lijkt te keren, komt Ewald haar op het spoor.

Reina Crispijn is de auteur van dromerige romans waarin je wordt meegenomen naar een andere wereld. Het fictieve eiland Trellingerland kwam ook al voor in haar roman *Eilandliefde*. Lezers van dat boek zullen de setting en enkele karakters herkennen in dit heerlijke nieuwe verhaal.

‘De locatie Trellingerland is een gouden vondst. Genoeg herkenbaarheid, maar ook weer leuk anders en onbekend. Ik zou er dolgraag heen willen als het echt had bestaan. Kan je nagaan hoe goed beeldend het is neergezet’ – FollowMeMove.com over *Eilandliefde*

Z&K

ISBN 9789401916110 NUR 340

9 789401 916110

www.zomerenkeuning.nl